

Problemet er – og den er helt gal, og det er her, kæden hopper af for regeringen – at man accepterer det, landene selv vil være med til, men ikke det, Kommissionen har foreslået, og som er en opstramning i forhold til det, regeringen kommer med. Her er hele problematikken. Jeg går ud fra, at Kommissionen foreslår de reduktioner og plusser til de forskellige lande, fordi den er en uvildig institution, der ligesom vurderer, at det kan lade sig gøre inden for de kendte rammer, og at landene så bør rette sig efter dem. Men regeringen siger: Jamen o.k., vi tager vores del, men alle de andre må i øvrigt gøre, hvad der passer dem.

Det er her, problemet opstår. Det er derfor, vi skyder os selv i foden. Det er derfor, virksomhederne flytter til udlandet og vil fortsætte med det. Det er derfor, fabrikanterne siger: Jamen jeg vil hellere flytte til Grækenland, for dér må jeg svine meget mere, for det har grækerne fået lov til. Det er her, kæden hopper af.

Vi kender problemet nede fra Stignæs. Det startede med grønne afgifter på 32 mio. kr., så blev de halveret til 16 mio. kr., og så gik de ned til 8 mio. kr. Men inden man var nået ned til de 8 mio. kr., havde de lukket virksomheden dernede og sendt 250 mand hjem. Til lykke med resultaterne! Det går strålende for Danmarks energifremtid!

Eva Møller (KF):

Så vidt jeg kunne høre ministeren sige i sin svartale – men det var på det tidspunkt, hvor der var ved at komme mange medlemmer i salen, så støjniveaueet steg en smule – sagde ministeren, at det, det handlede om, var at gøre noget i Danmark og i øvrigt arbejde for internationale løsninger.

Jeg vil gerne sige, at det er vi ganske enige i i Det Konservative Folkeparti, og derfor har vi også taget tingene alvorligt, herunder CO₂-målsætningen, som dukkede op efter Rio. Men vores problem er jo netop, at vi ved, at hvis det skal tages alvorligt, og hvis det skal batte noget, hjælper det jo altså ikke noget, at vi i lille Danmark, som bidrager med under ½ pct. af det globale CO₂-udslip, gør noget. Det er også et svar til hr. Henning Gjellerod, som jeg mener vendte debatten og argumentationen fuldstændig på hovedet, sådan som jeg husker det. Jeg har ikke slået det op nu, men det kan vi jo efterfølgende gøre i fællesskab.

Da den daværende opposition pålagde den borgerlige regering, at der skulle indføres grøn-

ne afgifter, sagde vi fra borgerlig side, at det ikke nyttede noget, at vi gik enegang. Men så sagde man fra oppositionens side: Jamen det gør ikke noget, for hvis vi bare begynder i Danmark, følger resten af landene efter. Nu har vi haft disse afgifter i 5 år, og se bare, hvor mange lande der er fulgt efter. Ikke ét eneste!

Hvis man i stedet havde lyttet til de borgerlige partier dengang og sagt, som vi også siger det i dagsordenen i dag, at vi skulle arbejde for fælles internationale løsninger, havde det måske nyttet noget. Men der er ikke megen idé i at pudse den energi- og miljømæssige glorie her i Danmark og lade resten af verden svine, som den har lyst til.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er lidt svært at få hold på, hvad hr. Peter Hansen-Nord mener.

Regeringen har fremlagt en dagsorden, hvori det pålægges den at reducere CO₂-udslippet med 25 pct. inden år 2010, og det er præcis det mål, Kommissionen har opstillet for Danmark. Nu mener hr. Peter Hansen-Nord åbenbart, at det mål skal vi ikke forfølge, fordi andre vil ikke leve op til de reduktionsmål, Kommissionen har opstillet for deres vedkommende. Men hvordan i alverden kan vi som land og nation påvirke de øvrige lande til at leve op til deres reduktionsmål, hvis vi ikke selv går foran og ikke selv er parat til at opfylde vore mål?

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg må sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at der er ikke andet at sige end det, jeg sagde før: Problemet er, at regeringen accepterer det, Kommissionen foreslår, men at alle andre ikke gør det. Og hvad er det så, vi oplever? Så oplever vi altså en øget konkurrenceforskel inden for EU til ingen verdens nytte.

Det, der ligger i Venstres, De Konservatives og Fremskridtspartiets dagsordensforslag går netop ud på, hvad vi altid har sagt. Det er ikke noget nyt, og det må det ikke være – ej heller for fru Elsebeth Gerner Nielsen – at de fælles målsætninger, Europa-Kommissionen er kommet frem til, og som de enkelte medlemslande skal nå, siger vi selvfølgelig ja til, hvis de andre lande også gør det. Men hvis de andre lande siger nej, er det, at vi igen – må jeg gentage mig selv – skyder os selv i foden og ingen vegne kommer. Det tror jeg også fru Elsebeth Gerner Nielsen vil